

Сніговик

Тетяна Булат

Сніговик

Як випав перший білий сніг,
Я швидко вийшла на поріг!
А він летить і все навкруг
Покрила хмара білих мух.

Сніжок виблискує, іскрить,
У сяйві місяця блищить.
Нового дочекалась дня
І як розбіглася рідня —

Я рукавички одягла,
Сніговика ліпить пішла.
Тут ноги, тіло, голова,
Зліпила все. І ось дива —

Ожив мій Сніговик на раз
І посміхнувся водночас.
Ще й оком-гудзиком моргнув,
Рівненько став, живіт втягнув.

Ми з ним здружились, ясна річ,
Та скоро почалася ніч.
А ранком вийшла і – дива!
Лише калюжа там була.

Бо дощ вночі по стріхам біг
І з'їв увесь біленький сніг.
Розтанув Сніговик, мій друг,
Лише вода стоїть навкруг.

Недовго дружба в нас була.
Та треба вірити в дива!